

Мати

Леся Храплива-Щур

А як в північ глуху та прийшли три салдати по сина,
То на лаві сиділа, завинена в білу хустину,
То тоді ледве помітним порухом уст говорила:
— Ти сповнив своє діло, мій сину!

Коли ранком хрущі забриніли на радісній вишні,
Вишивала на призбі почату сорочку для сина...
Там хрестами маковими клалися мрії колишні.
Запліталась надією вічною ниточка синя.

Без числа темні вечори, тьмяні світанки минали,
Розвівали вітри на посивілих косах хустину,
Лиш уста ледве помітним порухом все шепотали:
— Ти сповнив своє діло, мій сину!